

Diddy's nye såkaldte soloalbum er et sært sammensat, men kærdokument kærlighedsbrev til R&B

Af Emma Saxe

Den 15. september udgav Diddy sit femte soloalbum *The Love Album: Off the Grid*, der med hele 23 numre har en spilletid på knap 84 minutter, hvor han samarbejder med næsten 30 krediterede gæsteartister, heriblandt Justin Bieber og The Weeknd.

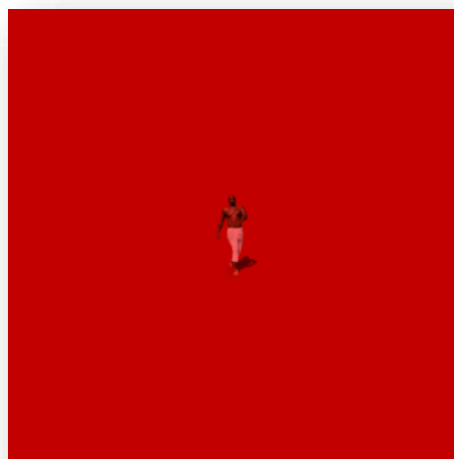
Det begynder godt.

"Girl, I brought my love with me", lyder det. Og mine forventninger stiger, når jeg rammes af den nostalgiske gangster funk-stemning, som fint harmonerer med den velsmurte kærligheds-R&B i albummets første sang *Brought My Love* lavet i samarbejde med The-Dream og Herb Alpert. Diddy's upolerede 90'er vokal får lov til at fylde i nummeret, der hylder en af hiphoppens absolutte storfavoritter The Notorious B.I.G.'s *Hypnotize*.

Som jeg lytter til første halvdel af det godt halvanden time lange soloalbum genkender jeg undervejs den autentiske R&B-lyd, der kendetegner musikkens sjæl omkring årtusindskiftet. Kærlighedsforholdet mellem den hårde gangsterrap og den honningsøde skrøbelighed i den bløde soul.

Og nu er den tilbage, når jeg lige at tænke.

Gennem mit hoved strømmer lydbidder fra Diddy's mesterværker, ikke mindst fra kæmpesucceserne med Bad Boy Records' artister og megahits som The Notorious B.I.G.'s *Mo Money Mo Problems*, *Can't Nobody Hold Me Down* med Mase og tributsangen *I'll Be*

Missing You med Faith Evans og 112, som jeg ekstatiske drømmer mig tilbage til med albummets ti første sange. Den ægte lyd.

Fra det let absorberede silkebløde sexfunknummer *It Belongs To You* med 90'ere inspirerede Jozzy's vokal, over Swae Lee's nymoderne forvrængede lyd i den selvmedlidende slumreballade *Tough Love*, til the sounds of L-O-V-E med Summer Walker, hvis raffinerede lagopdelte stemme i *Stay Long* harmonerer elegant med den pulserende hiphopbas. Alt sammen er yderst velproduceret og venligt i første del af *The Love Album*.

Men, der er altid et men.

For der mangler et eller andet. Og det skulle vel aldrig være manden selv?

Puff Daddy. P. Diddy. Diddy. Den succesfulde stormogul med de mange navne, der alle beskriver den selvsamme person, den amerikanske Sean Combs, der i tre årtier har domineret musikbranchen som indflydelsesrig producer og rapper. Listen over hans succeser er lang. Men det er hans diskografi overraskende nok ikke.

Med *The Love Album: Off the Grid* er Diddy endelig tilbage som solokikkelse efter han sidst udgav studioalbummet *Press Play* i 2006, og det er således kun det femte af sin slags fra den garvede megastjerne. Og ligesom for 17 år siden synes det nye album mest af alt at cementere Diddy's evner som producer og ikke mindst hans sublime øre for talent. For er der en ting, der karakteriserer kærlighedsalbummet, så er det den overdådige samling af talentmasse, som han gerne overlader mikrofonen til - vokaler, der alle hylder R&B.

Bare for at nævne nogle af de godt 30 krediterede gæstearterister, optræder eksempelvis de canadiske verdensstjerner Justin Bieber og The Weeknd, de veletablerede rappere 21 Savage og Ty Dolla Sign og ikke mindst nogle af tidens største kvindelige R&B-stemmer som H.E.R. og Teyana Taylor.

I stedet for at stå alene som artist, fortøner Diddy sig langsomt i mængden af talent indtil han ender som gæst på sit eget soloalbum. Rapperens ellers sikre vokallyd får ofte kun ilt i få sekunder ad gangen og udelades endda på nogle numre. Men den lidt pudsige

sammensætning synes alligevel at fungere, da produktionen sikrer Diddy's velkendte lyd, understøttet af de overbevisende vokalister.

Men der er ét sted, hvor tingene ikke fungerer. Det skæbnesvangre mellemspill, som trækker resten af albummet med ned i støvet.

Den ellefte sang *Intermission (Side B)* vender på mange måder op og ned på det, der kendetegnede den første del – den autentiske R&B-nerve, kærlighedslyden. *The Love Album* bliver herefter svært at elske, når det begynder at ligne det, det var sat i verden for at modarbejde, nemlig den udhulede og sløve nutidslyd.

Den sidste halvdel af albummet skruer markant ned for tempoet, men desværre også for ambitionerne, hvor langt de fleste sange er tamme og tarvelige. Det er ikke mindst ulideligt, når den 53-årige rapper vælger at basere en sang på usmagelig sextalk og en række vulgære stønnesekvenser i *Nasty (Interlude)* med Jozzy, en stemning, der også præger albummets sidste 60 sekunder.

Set på den lyse side er der imidlertid steder, hvor momentale mirakler formår at bryde gennem laget af ligegyldighed, men jeg sidder stadig tilbage med en underlig følelse i kroppen.

Med albummet i dets helhed lykkes Diddy alligevel med sin mission om at bringe kærligheden tilbage. Men der er nok ikke tale om en decideret musik-renæssance.

Ikke desto mindre er *The Love Album: Off the Grid* et kærkomment kærlighedsbrev til R&B - trods dets lidt sære sammensætning.